

opusdei.org

Escobar – ne, Escriva

Talijanski pisac Emanuele Cazzolla opisuje svoj posjet crkvi Svete Marije od Mira u Rimu, u kojoj se čuvaju posmrtni ostaci svetog Josemarije. Opis je iz njegove knjige 'Il vecchio devoto o altri 11 racconti brevi'.

14.12.2012.

Talijanski pisac Emanuele Cazzolla opisuje svoj posjet crkvi Svete Marije od Mira u Rimu, u kojoj se čuvaju posmrtni ostaci svetog Josemarije.

Opis je iz njegove knjige *Il vecchio devoto o altri 11 racconti brevi*.

Bio je to prvi put da će nam Kristina doći za Božić. Kasnijih godina, dolazila bi na mjesec dana za Božić i na dva mjeseca ljeti, između lipnja i kolovoza. I svaki put kad bi došla, u nama bi obnovila zadovoljstvo što se osjećamo kao roditelji dok bi, u isto vrijeme, ona primila dar osjećati se kao kćer.

U prvoj godini, nekoliko dana prije nego su djeca stigla iz Bjelorusije, Udruga Modugno, koja je bila odgovorna za dozvole njihova boravka u Italiji i koja nam je omogućila da udomimo Kristinu, rekli su nam da su organizirali put u Rim vidjeti Papu. Bilo je to u srijedu, dan Papine audijencije, koja se održala u Sala Nervi, gdje Sveti Otac prima hodočasnike kada vrijeme nije dobro za održavanje audijencije na otvorenom na Trgu svetoga Petra.

Na kraju audijencije s Papom, malena djeca i oni iz inozemstva bili su, naravno, pomalo umorni, a mi smo imali dva sata slobodno prije okupljanja na mjestu povratka kući. To je bila prilika koju sam čekao.

Nedugo prije toga pročitao sam knjigu o Opusu Dei i biografiju njihova osnivača, svetog Josemarije Escriva de Balaguer, sveca dvadesetog stoljeća. Bio sam znatiželjan vidjeti sjedište Opusa Dei, Villu Tevere u Viale Bruno Buozzi, Rim, pa čak i samo nakratko.

Zamolio sam ako bih mogao napustiti grupu, ostavio sam Kristinu sa svojom suprugom, odlučio da mogu izdržati bez ručka, i otišao potražiti taksi, najbolji način da odem uzimajući u obzir vrijeme koje sam imao na raspolaganju.

„Kamo?“ pitao me vozač taksija jakim rimskim naglaskom.

„Villa Tevere, Via Bruno Buozzi, na uglu Via di Villa Sacchetti. Hvala!”

„To je – kako se kaže – mjesto Opusa Dei, Lopusday”

„Da, tako je.”

Vozač taksija bio je razgovorljiv čovjek, te je dok je vozio rekao, „Vrlo bih rado volio s Vama tamo ući, jer sam čuo da je tamo pokopan svetac, kako se ono zvao, Escobar ili tako nekako.”

„Escriva,” rekao sam, „sveti Josemaria Escriva, tako je. On je bio osnivač Opusa Dei.” Nisam uključio „de Balaguer”, htio sam da ostane jednostavno.

„Pa zašto je on toliko važan? Što je učinio da je toliko poseban?”

„Svi su sveci važni. Ono što je on rekao jest da se baš svaka osoba, jednom kad je krštenjem postala

Božje dijete, može posvetiti bez da radi išta posebno – već jednostavno radeći osobito dobro uobičajene stvari. Primjerice, Vi ste vozač taksija, i svoj posao možete obavljati na dva načina – jednostavno uobičajeno, čak možda i pomalo bezbrižno, ili tako da zaista slavimo Boga svojim radom, radeći ga tako dobro da postanemo sveti dok ga obavljamo. Recimo to ovako: da bi bio svet, ne moraš biti redovnik, pustinjač ili mučenik, kao što su ljudi obično mislili.“

„Pa, prije nekog vremena sam si obećao da ću nekoga zamoliti da mi na brzinu pokaže to mjesto“, rekao je vozač dok je na ulici tražio mjesto gdje bi parkirao taksij.

„... Dakle, stigli smo, i... hoće li Vam smetati ako pođem s Vama?“ Uspio je parkirati taksij s dva kotača na uskom pločniku Via di Villa Sacchetti.

„Naravno da nećete, bit će mi drago!“
odgovorio sam iako sam se pomalo
zabrinuo da će to značiti produljenje
moga posjeta, a već sam bio kratak s
vremenom.

Bilo je to poslijepodne rane zime.
Pozvonio sam i srdačno su nas
dočekali, iako je zgrada u to vrijeme
već bila zatvorena. Kad smo ušli,
prišao nam je visoki mladi svećenik,
u mantiji, vrlo elegantan. Pitao nas
je, španjolskim naglaskom, ako nešto
trebamo i uputio nas da slijedimo
mladića u jakni i s kravatom.

Krenuli smo prekrasnim stubištem i
prošli pokraj sjajne bijele mramorne
biste svetog Josemarije, ušli u malenu
sobu poput kapelice s pločom od
crnog mramora na tlu. Natpis je
zlatnim slovima govorio „Otac“.
Ispod je stajao pečat Opusa Dei, križ
unutar kruga, koji objašnjava zadaću
postavljanja Krista u središte svijeta,
ili „univerzalni poziv na svetost“.

Ispod su stajala dva datuma, njegova rođenja i smrti: 9.1.1902. i 26.6.1975.

Naš se vodič pomaknuo u stranu u kut i kleknuo, duboko u molitvi. Stajao sam tamo pomalo čudan, zadivljen mirom oko sebe i počeo moliti Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu, te molitvu za duše u čistilištu, i to tihim glasom. Vidio sam da je vozač taksija, koji je bio odmah iza mene, kleknuo, pogleda usmjerenog u grobnicu.

Nakon nekoliko smo minuta pogledali našeg vodiča i izašli. Objasnio nam je da je zapravo Osnivač, Otac, bio isprva sahranjen ovdje, ali kasnije je njegovo tijelo preneseno u crkvu kat iznad, ispod oltara. Sada je u kripti sahranjen njegov prvi nasljednik, biskup i Sluga Božji, Alvaro del Portillo, koji je umro 1994.

Tada smo se popeli u crkvu, koja je bila jednostavno prekrasna. Sve je

bilo lijepo i prožeto prisutnosti naše Gospe od Mira, slikom koja se ističe nad svime. U jednoj od klupa klečao je svećenik koji nas je susreo kada smo dolazili. Na trenutak nas je pogledao i nasmiješio se. Siguran sam da se molio za nas.

Prišli smo oltaru. Pred nama je bio srebrom optočeni lijes koji čuva posmrtnu ostatku svetog Josemarije. Na njemu se nalazi pločica s natpisom „Sveti Josemaria Escriva de Balaguer”, i opet datumi njegova rođenja i smrti, 9.1.1902. i 26.6.1975. S jedne strane natpisa nalaze se dvije brončane medaljice s njegovim likom. Naš se vodič sagnuo i poljubio jednu od njih. Ja sam se prekrižio. Iza sebe opazio sam vozača taksija – koji nije prozborio ni jednu riječ otkako smo ušli – sa sklopljenim rukama i shvatio sam da se moli.

Nekoliko minuta kasnije, protiv svoje volje, rekao sam našem vodiču da

moram ići. Kratko sam mu rekao zašto sam došao i da se moram ponovo pridružiti našoj grupi, svojoj supruzi i malenoj djevojčici na Trgu svetoga Petra.

Posjet je vrlo brzo završio tako da sam imao dovoljno vremena vratiti se autobusom. Rekli su mi gdje je autobusna stanica i zahvalio sam im se što se tako ljubazno brinu o nama. Naš nas je mladi vodič pozdravio i rekao nam da će se za nas moliti.

Vani mi je vozač taksija zahvalio i rekao mi da ovaj naš posjet neće zaboraviti i da će se odsada ponovo početi moliti. „Kako ste rekli da se svetac zove? O da, Escriva. Doviđenja!“

I ušao je u svoj taksi koji je stajao s dva kotača na pločniku.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/escobar-ne-escriva/](https://opusdei.org/hr-hr/article/escobar-ne-escriva/)
(3.04.2025.)